

CORONA FORTÆLLINGER

NOVELLER

JEPPE KOKBORG NIELSEN

CORONA

FORTÆLLINGER

NOVELLER

JEPPE KOKBORG NIELSEN

INDHOLD

[illegible][illegible]

HORISONTLINJEN

Påskefrokosten var ikke blevet til noget i år, hvad der ellers var en skam. G elskede at se hele sin familie samlet, og han kunne også mærke på hans ryg og krop, at enden for alvor var nær. Hvert år var frokosterne kulminationen af lykke. For han vidste, at der ikke var mange af dem tilbage. Så at sidde der og se alle sine forskellige generationer udfolde sig, var ham en ren fryd.

G var den aldrende oldefar i familien, der havde været så heldig stadig at have sin gamle kone ved sig. Han var den sidste af en søskendeflok på tre drenge, der stadig var i live. Kroppen var efterhånden ved at være slidt efter et langt og hårdt liv, og han blev hurtigt udmattet ved at stå op.

G havde set frem til påskefrokosten i år ekstra meget, fordi det sidste år havde været så hyggeligt og middagen havde været virkelig vellykket. Det gjorde bare at tabet af den længeventede påskefrokost føltes endnu hårdere. Landet var blevet lukket ned, fordi ungdommen ikke forstod sig på ansvar, og havde horet rundt uden at tænke sig om. Ungdommen var så uansvarlig, og tænkte kun på sig selv. Sådan havde det ikke været dengang G var ung. Der tog ungdommen fat og fortalte hvordan verden skulle være. Dengang satte de skabet, som det skulle stå. Kæmpede mod stereotyper og var modige. I dag søgte ungdommen stereotyper, og bare de passede ind, så var de glade. Alle pakker sig selv sammen, og prøver at passe ind. De forstår

sig ikke på hvad oprør og revolution betyder, og de snakker om ting de ikke ved noget om. Om bæredygtighed og ord, som slipseklædte mænd har opfundet. De har ingen reel føling med hvad der betyder noget. Omgivet af nyheder og skærme.

Unge mennesker er i dag så langt væk fra virkeligheden, følte G, og at ting der betød noget, som familiesammenkomster, var noget de unge ikke værdigede med et enkelt blik. At verden var blevet til en anden virkelighed for de unge, en virtuel, eller hvad det nu var de kaldte det. Ingen af dem levede i den verden G havde levet i tilbage i sin tid.

Nu havde den forsømte ungdom så også bragt en altødelæggende sygdom til landet, og tog intet ansvar. De unge døde jo ikke af den, men det gjorde G og hans sammensvorne. Gs generation kunne nu for alvor stå for døren med denne sygdom. Bange anede han, at de sidste, der var tilbage fra hans årgang, kunne stille skoene inden året var omme hvis denne sygdom slap løs. Alle de minder og historier der ville gå tabt og til spilde. En rigtig samfundsopfattelse med ægte værdier ville blive visket ud i sandet.

Det fik G til at tænke på, hvilke værdier det faktisk var han gik og gemte på, og hvordan at de så sandt ville forsvinde med sin død. Når hans generation var væk ville der ikke længere være nogen til at sørge for at meningsdanne Danmark i en rigtig retning. Alt ville bare blive til en stor mudderpøl, hvor alle vil rende med alle, og der ingen struktur vil være. Man blev altså nødt til at holde fast i de gamle værdier og normer, at stå ved traditioner, for på den måde at stolt bevare sit land. Det kunne ikke bare alt sammen være ligemeget, og lade alt blive multikulturelt og klimavenligt. Tænk på den arbejdende mand, hvad skal han gøre, ham der går og slider og slæber, for at holde hjulene i samfundet i gang.

Så sidder djøferne og de højtuddannede klimabevidste bare og kommanderer, og om nogen nok skal fortælle hvordan alle skal leve.

Fortælle alle dem, der altid har levet i den danske ånd, hvordan at nu skal de ændre sig, for ellers så bliver alt slemt. Om G ikke havde betalt sin skat til tiden hvert år hele sit liv.

Aldrig havde der været problemer med ham, men at der så er nogen der vil bestemme, at han ikke kan få sin julegris og spise and mortensaften, de skulle skamme sig. Hvor var alle de penge han havde betalt i skat endt? Kunne de måske ikke gå til at redde klimaet, i stedet for at ende i skatery i Panama. Det var sikkert de selvsamme personer der styrede landet, som dem der sidder i skattely, mente G.

Det var noget humbug fra en anden verden, og de unge kunne ikke lade vær med at tro på alt de hørte. Højlydt fortælle hvordan de forstod verden, og mente de havde fundet ud af hvordan det hele var skruet sammen. De vidste ikke en døjt, og de kunne rende og hoppe indtil de fandt ud af hvordan livet fungerer. At livet ikke er et excelark, at livet er hårdt arbejde, der betaler sig i andet end penge.

Livet er foråret og påsken, julens glæde, kartoffelferiens frelse midt i det sure efterår. Det er ikke kødfri dage 2 gange om ugen, det er ikke demonstrationer foran Christiansborg.

Der manglede ægte handlekraft fra de unge, og den mangel havde nu resulteret i, at påsken var aflyst. En aflysning af noget så essentielt, som påske, den kristelige frelse, og alligevel så man i avisen unge sidde i parker og ikke forstå noget som helst. De skulle skamme sig, de skulle have en røvfuld alle sammen, og så en omgang opdragelse, så de kunne mærke på egen krop hvad virkelighed er. Se at bøgen faktisk springer ud om foråret, og at alt ikke ligger i skyen, men at det gror fra jorden og op, at der findes en horisont. En horisont, som du altid kan bevæge dig imod og stræbe efter at opdage, men den vil altid flytte sig, og lade ligge endnu uopdaget land, som man ikke kan finde på nettet, eller hvor de unge nu vil finde deres ting.

Men hvad skulle en gammel aldrende mand gøre ved det på hans sidste år. Chansen for at ændre noget var for længst kørt forbi, og alt

føltes snart forgæves. Det eneste der var tilbage var glæden over morgendagen, at vide at solen står op igen i morgen, og går ned samme dag. At han kunne dele den næste og den næste dag igen med sin kone. Kun den tid der var her lige nu, alt andet var lige meget og for langt væk.

Alt andet lå på den anden side af den mørkeste horisont G havde set i hans liv. Verden gik måske ikke til længere end den mørke horisont, for som han bevægede sig tættere og tættere, bevægede horisonten også tættere og tættere. Han kunne se de mørke skyer i sit liv ude i periferien. Var det måske hvad han troede det var? Havde blomsterengen og rapsmarken et sted hvor den hørte op. Altid havde G troet på skovens uendelige natur, og græsmarkens flade forsvindingspunkt, der blev ved med at flytte sig længere væk.

Det forsvindingspunkt var bare begyndt at ligge stille nu, det rykkede sig ikke længere, og skræmt kom han tættere, men hvad skulle han gøre? Jorden roterede stadig, og tiden stod ikke stille, alt blev nødt til at gå sin gang. Alt blev nødt til at blive til jord igen. Han måtte bare tage dag for dag, og lade alt andet ligge i det uvisse. Prøve at få det bedste ud af det sidste.

Den plan blev nu forstyrret af en pandemi forårsaget af de unge. Der var nu blevet lagt låg på livet, men stopuret var ikke blevet stoppet, og den tid G nu missede var langt mere vital end nogensinde før. For hvad havde det været værd, at en flok unge havde haft mulighed for at rende op og ned ad hinanden, og snavse hinanden ind i sygdom og andet dårlighed. Dem som var så bevidste om alt, og læste så mange ting, og så endte de alligevel med at koste samfundet mere end hvad den arbejdende klasse nogensinde kommer til at tjene til sammen. De skulle skamme sig, løfte deres hoveder og begynde at leve i den verden G her snart ville give videre. Den verden, som G og generationerne før ham havde kæmpet for, og nu havde tilrettelagt, så alle havde fri mulighed for at gøre hvad de vil. Det som ungdom-

men på de groveste vanærede og misbrugte. Kunne de unge mon ikke se galskaben i det de laver, er der ingen der har tænkt sig om, og funderet over hvordan verden faktisk er? Er der mon ingen af de unge, der en gang i mellem kigger op og ser at deres verden er fuldstændig forskruet? Bare et enkelt individ, der ser klart, og tager sine kammerater med ind i den rigtige verden, for at vise at der findes noget på den anden side af det virtuelle.

Den person var ikke kommet endnu konstaterede G, og om den vil komme lå ham uvist, og den stille tanke i hans baghoved sagde også *nok ikke i din levetid.*

Faktum var at landet var lukket ned, og alt var blevet sat på pause. Havde de unge nu bare holdt sig i skindet, og bare et sekund stoppet deres virtuelle ageren, så ville G have kunnet sidde til påskefrokost med hele sin familie.